

1 אם הוכחתו מְדַלָּא קְתַנֵּי התנא פְּהוּ – באוכלי חולין בטהרת קודש
2 מְעַלָּה בין המעלות השנויות במשנה, שבגדי פרושים האוכלים
3 חולין בטהרת חולין הם מדרס לאוכלי חולין על טהרת הקודש,
4 מוכח שדינם כקודש עצמו, ונכללים במה ששנה מעלה לאוכלי
5 קודש. הרי יש לדחות, וְדַלְמָא הָאֵי – הטעם דְּלֵא קְתַנֵּי פְּהוּ מְעַלָּה
6 זו, משום דְּאֵי דְּמִו לְתְרוּמָה – שאם דינם כתרומה, הֵא תְנִי במשנה
7 שבגדי אוכלי תְרוּמָה מדרס לקודש, וְאֵי דְּמִו לְחֻלִּין – ואם דינם
8 כחולין, הֵא תְנִי במשנה לְחֻלִּין, שבגדי פרושים מדרס לאוכלי
9 תרומה וקל וחומר שהם מדרס לקודש. ומצינו שנחלקו בכך
10 תנאים, (דְּתַנֵּן) במשנה (טהרות פ"ב מ"ח), חוֹלִין שְׁנַעְשׂוּ עַל טְהַרְת
11 הַקּוֹדֶשׁ הָרִי הֵן כְּחֻלִּין, ואינם נעשים שלישי לטומאה, שאין דעתו
12 לאכלם כקודש מועילה לעשותם כקודש משום שבטלה דעתו,
13 רַבִּי אֱלֵעָזָר בְּרַבִּי צְדוּקָא אָמַר אֵף שִׁבְטָלָה דַּעְתּוֹ וְאִין לְהֵם דִּין
14 שְׁמִירַת קוֹדֶשׁ הָרִי הֵן כְּתְרוּמָה, שכיון ששמרם בטהרת קודש, כל
15 שכן ששמרם בטהרת תרומה, ונעשים שלישי לטומאה כתרומה.
16 אבל אין מי שסובר שחולין שנעשו על טהרת הקודש נחשבים
17 כקודש.

18 הגמרא מבארת את הוכחת רב מרי: אֵלָּא הֵוּכַחַהּ הִיא מְסִיפָא של
19 משנתנו, ששינו, ויֹסִי בִּן יוֹעָזָר הָיָה חֲסִיד שְׁבַבְהוּנָהּ וְהִיָּה נֹזֵהר
20 לאכול תרומה בטהרה, וְהִיתָה מְטַפְחָתוּ מְדָרְס לְקוֹדֶשׁ, ויוחנן בן
21 גוֹדְגָא הָיָה אוֹכֵל אֵף חוֹלִין עַל טְהַרְת הַקּוֹדֶשׁ כֵּל יָמָיו, וְהִיתָה
22 מְטַפְחָתוּ מְדָרְס לְחַטָּאת – למי פרה אדומה. ומדויק, שדווקא
23 לְחַטָּאת אִין – אכן היתה מטפחתו מדרס, שלא היה מוחזק בטהרה
24 להתעסק בה, אֵךְ לְקוֹדֶשׁ לֹא, אֵלְמָא – ומוכח דְּקַסְבֵּר התנא של
25 המשנה שחולין שְׁנַעְשׂוּ עַל טְהַרְת קוֹדֶשׁ, בְּקוֹדֶשׁ דְּמִו, ולכן היתה
26 מטפחתו טהורה אף לאוכלי קודש עצמו, וכך סבר גם רב מרי.

27 הגמרא מביאה הלכות שונות שבהן החמירו חכמים לאוכלי חולין
28 בטהרה כשהסיחו דעתם משמירת הפציהם בטהרה: אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן
29 בֶּן אֱלֵעָזָר, נִפְלָה מְעַפְרֵתוּ [סודרו] הֵימְנוּ לֵארוּךְ, וְאָמַר לְחֲבִירוֹ
30 שהיה טהור ונאמן תְּנָה לִי, וְנִתְנָה לוֹ, מְטָמָא, משום שחבירו הסיח
31 דעתו מלשמרה בטהרה, כיון שסבר שבעליה אינו חושש
32 לטהרתה, שהרי הבעלים לא שאל אותו אם הוא טהור.
33 חומרא נוספת: אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן בֶּן עֲמֶרֶם, נִתְחַלְפוּ לוֹ בָּלִים [בגדים]
34 שֶׁל שַׁבַּת בְּבָלִים שֶׁל חוֹל, כלומר שסבר ליטול בגדיו של חול וטעה
35 ונטל בגדיו של שבת, וְלִבְשָׁן, נְטָמָא.

36 הלכה נוספת דומה: אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר בְּרַ צְדוּקָא, מְעַשָּׂה בְּשִׁתֵּי נָשִׁים
37 חֲבִירוֹת – המקפידות על טהרה שְׁנַתְחַלְפוּ לְהֵן בְּלִיָּהן [בגדיהן]
38 בְּבֵית הַמִּדְרָחִין, וְכֹא מְעַשָּׂה לְפָנֵי רַבִּי עֲקִיבָא, וּמִיָּמָאן.

39 מקשה הגמרא על שתי ההלכות האחרונות: מִתְקִיף לָהּ רַבִּי
40 אוֹשְׁעִיָא, אֵלָּא מְעַתָּה שְׁמִירָה בְּחֻזְקָה שְׁהוּא דְּבַר זֶה וְנִמְצָא שְׁהוּא
41 אַחַר אֵינָה שְׁמִירָה, אֵם כֵּן הֵאוּכַל חוֹלִין בְּטַהְרָה שְׁהוּשִׁימֵי דְּדוֹ לְסַל
42 לְיִפּוּל פֶּת חֲמִין וְעֵלְתָה בְּדוֹ פֶּת שְׁעוּרִים, ששמר רק על דעת שהיא
43 של חייטים, הָכִי נִמְי דְּנִמְמָאת – וכי אף זו נטמאה בכך. וְכִי תִימָא
44 הָכִי נִמִּי – ואם תרצה לומר שכך הדין, קשה, וְהִתְנַיָּא בְּבִרְיָתָא,
45 הַמְשַׁמֵּר אֶת הַחֲבִית בְּחֻזְקָה שְׁהִיא שֶׁל יוֹן וְנִמְצָאת שֶׁל שְׁמֹן, מְהוֹרָה
46 מְלִטְמָא. ומפורש שאם שמר על דבר ונמצא שהוא אחר אינו טמא.

47 הגמרא משיבה על ההוכחה בקושיא: וְלִמְעַמְיָ – ולשיטתך שמוכח
48 מן הברייתא שיש שמירה לטהרה באופן זה, קשה, אֵימָא – אמור
49 את הפירוש בְּסִיפָא של הברייתא, ששינו, וְאִסְוָה חִבִּית זו
50 מְלִאכּוּל מתוכה, ואם אכן יש שמירה על מה שבתוכה, אֵמָא
51 נִפְסְלָה מְלִאכּוּל. מתרצת הגמרא: אָמַר רַבִּי יְרֵמְיָה, לְעוֹלָם יֵשׁ
52 שְׁמִירָה, וְהִבְרִייתָא דִּיבְרָה בְּאֹמְרָה הַשּׁוֹמֵר שְׁמִירָתָהּ לְחִבִּית מְדָרְס
53 הַמְטַמָּא לְטַמָּא אַחֲרִים, שֶׁלֹּא יֵגַע בָּהּ, וְלֹא שְׁמִירָתָהּ מְדָרְס הַפּוֹסְקָה
54 – שתהיה טמאה, ולא ישתמשו בה לטהרות לכתחילה, ואינה
55 מטמאה אחרים, וחידשה הברייתא שאף שמירה כזו נחשבת
56 לשמירה, וגם במקום שנתחלפה לו החבית.

57 תמדה הגמרא על תירוץ זה: וְכִי אֵיבָא נְטִירוּתָא לְפָנֵיָא – וכי יש
58 שמירה לחצאין, וכיון שלא שמר לגמרי אין זו שמירה, כיון שלא

59 שמר כפי שהיה צריך לשמור. משיבה הגמרא: אִין – אכן יש
60 שמירה לחצאין למה שהתכוון לשמור. וְהִתְנַיָּא – וכך שינו
61 בברייתא, אֵם הִיָּה לוֹ טַל שֶׁל תַּאנִּים וְהוֹשִׁימֵי דְּדוֹ בְּסַל וְהַסַּל עַל
62 בְּתִיפּוֹ, וְהַמְגִרִיפָה הַמְשַׁמֵּשֶׁת לְהַפְרַדַּת תַּאנִּים דְּבוֹקוֹת נִמְצָאת
63 בְּתוֹךְ הַסַּל, וְהִיָּה בְּלָבוֹ לְשִׁמּוֹר מְטוּמָאָה עַל הַסַּל, וְלֹא הָיָה בְּלָבוֹ
64 לְשִׁמּוֹר עַל הַמְגִרִיפָה, הַסַּל מְהוֹר וְהַמְגִרִיפָה מְטָמָא.

65 הגמרא מקשה על ברייתא זו: מְדוּעַ הַסַּל מְהוֹר, תְּמָמָא הַמְגִרִיפָה
66 שְׁנִטְמָא לְסַל. מתרצת הגמרא: אִין בְּלֵי שְׁאִינוּ אֵב הַטּוּמָאָה מְטָמָא
67 בְּלֵי אַחַר אֵף מְדַרְבְּנָן. מקשה הגמרא: וְלִיָּטְמָא – שיקבל טומאה מה
68 שְׁפִסַּל מִן הַמְגִרִיפָה. מתרצת הגמרא: אָמַר רַבִּינָא, בְּאֹמְרָה שְׁמִירָתוֹ
69 לְמַגְרִיפָה מְדָרְס שְׁמִטְמָא לְטַמָּא אַחֲרִים, וְלֹא שְׁמִירָתוֹ מְדָרְס
70 הַפּוֹסְקָו לְטַמָּא וְלֹא לְטַמָּא אַחֲרִים, ולכתחילה אין להשתמש בה
71 בטהרות.

72 מסיקה הגמרא את קושייתה: מְכַל מְקוּם קְשִׁיָא מִמָּה שְׁמִבּוּר
73 בְּבִרְיָתָא שְׁאֵף אֵם שְׁמַר בְּחֻזְקָה שְׁהוּא זֶה וְנִמְצָא אַחַר טַהוֹר
74 מְלִטְמָא אַחֲרִים, וְקִשָּׁה לְרַבִּי יוֹנָתָן בֶּן עֲמֶרֶם וְרַבִּי אֱלֵעָזָר בְּרַ צְדוּקָא
75 שְׁאִמְרוּ שְׁאֵם נִתְחַלְפוּ כְּלֵיהֶם טַמָּאִים.

76 עתה מקשה הגמרא על ההלכה שאין אדם משמר מה שביד
77 חבירו: וְעוֹד מוֹתִיב רַבָּה בְּרַ אֲבוּהַ, שְׁשִׁינוּ בְּבִרְיָתָא, מְעַשָּׂה בְּאִשָּׁה
78 אַחַת שְׁבָאָת לְפָנֵי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל, וְאָמְרָה לוֹ, רַבִּי, בְּנָד זֶה יוֹדַעַת אֲנִי
79 שְׁאֲרָגְתִּיו בְּטְהָרָה, שְׁמַשְׁעָה שְׁהִיָּע לְשִׁיעוֹר שֶׁלֹּשׁ עַל שֶׁלֹּשׁ
80 אֲצַבְעוֹת [כשיעור קבלת טומאה] לֹא נִגַּע בּוֹ דְּבַר הַמְטָמָא, וְאוֹלָם
81 לֹא הָיָה בְּלָבִי כּוּוֹנָה לְשׁוֹמְרוֹ בְּטְהָרָה. וּמִתוֹךְ בְּדִיקוֹת שְׁהִיָּה רַבִּי
82 יִשְׁמַעְאֵל בּוֹדְקָה, שְׁשִׁאלָה, כִּיּוֹן שֶׁלֹּא תְּכּוּוֹנַת לְשׁוֹמְרוֹ, שְׁמָא אִירַע
83 בּוֹ דְּבַר וְלֹא נֹזֵהרַת, אָמְרָה לוֹ, רַבִּי, נָדָה מְשַׁכָּה עִמִּי בְּחֻזְקָה – קשרה
84 עמי את החבל בבלי האריגה כשכבר היה הבגד ראוי לקבל
85 טומאה, ויתכן שמתוך כך הסיטה את הבגד ונטמא. כששמע כך

86 אָמַר רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל, בְּמָה גְדוּלָּים דְּבָרֵי חֲכָמִים, שְׁהָיוּ אוֹמְרִים, אֵם
87 הַתְּכוּיִן בְּלָבוֹ לְשׁוֹמְרוֹ בְּטַהְרָה, מְהוֹר, אִין בְּלָבוֹ לְשׁוֹמְרוֹ מְטָמָא, אֵף
88 אֵם אֵינוּ סְבוּר שְׁנִטְמָא, שְׁכִיּוֹן שֶׁלֹּא תְּכוּיִן לְשׁוֹמְרוֹ, יִתְכֵּן שְׁנִטְמָא
89 וְלֹא הוֹרִישֵׁי בְּכַךְ. שׁוּב מְעַשָּׂה בְּאִשָּׁה אַחַת שְׁבָאָת לְפָנֵי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל,
90 אָמְרָה לוֹ, רַבִּי, מְפָה זֶה אֲרָגְתִּיךָ בְּטְהָרָה, וְאוֹלָם לֹא הָיָה בְּלָבִי
91 לְשׁוֹמְרָה. וּמִתוֹךְ בְּדִיקוֹת שְׁהִיָּה רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל בּוֹדְקָה, אָמְרָה לוֹ, רַבִּי,
92 קוֹדֶם אֲרִיגַת הַבְּגַד כְּשַׁעֲדִיין לֹא הִיָּה רְאוּי לְקַבֵּל טוּמָאָה, נִימָא
93 [–חוט] נְפִסְקָה לִי, וְקִשְׁרִיתִיךָ בְּפָה, וְהַחוּט נִרְטַב בְּרוּק שְׁבוּ, וּבּוֹמֵן
94 הַקִּשְׁרִיָה הִיָּיתִי נָדָה שְׁרוּקָה מְטָמָא, וְיִתְכֵּן שְׁכַשְׂאָרְגָה אֵת הַבְּגַד
95 וּמְקַבֵּל טוּמָאָה, נִשְׁאָר הַרוּק לָח וְיִטְמָא אֵת הַבְּגַד. כְּשַׁשְׁמַע זֹאת

96 אָמַר רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל, בְּמָה גְדוּלָּים דְּבָרֵי חֲכָמִים, שְׁהָיוּ אוֹמְרִים, בְּלָבוֹ
97 לְשׁוֹמְרוֹ מְהוֹר, אִין בְּלָבוֹ לְשׁוֹמְרוֹ מְטָמָא. וּמוֹכַח שְׁאֵם הַתְּכוּיִן לְשִׁמּוֹר
98 טַהוֹר בְּכָל אוֹפֵן, וּמְשַׁמַּע אֵף אֵם חֲשַׁב שְׁשׁוֹמֵר עַל דְּבַר זֶה וְנִמְצָא
99 אַחַר. מְסִימַת הַגְּמָרָא: בְּשִׁלְמָא – אִמְנַם מוּבֵן לְרַבִּי אֱלֵעָזָר בְּרַ צְדוּקָא
100 שְׁטִימָא בְּגַדֵי שְׁתֵּי נָשִׁים שֶׁנִּתְחַלְפוּ בְּבֵית הַמִּדְרָחִין, שְׁהִטַּעַם הוּא
101 מְשׁוּם שְׁכַל אַחַת וְאַחַת מְנָשִׁים אֵלוֹ לְאַחַר שֶׁלְבָשָׁה אֵת בְּגַדֵי
102 חֲבֵרָתָהּ וְהַבְּחִינָה שְׁאִינָם שֶׁלֹּא אוֹמְרַת, חֲבֵרָתִי אִשֶּׁת עִם הָאָרְיִין הִיא,
103 וְלֹא שְׁמֵרָה בְּגַדֵיהָ בְּטַהְרָה, וְלִכֵּן מְסַפְּחָה דְּעֵתָה מִיָּנָה – מְשַׁמִּירַת
104 בְּגַדֵי חֲבֵרָתָה. וְלְרַבִּי יוֹנָתָן בֶּן עֲמֶרֶם שְׁטִימָא בְּגַדֵי שַׁבַּת שֶׁלְבָשָׁם
105 מְשׁוּם שֶׁחֲשַׁב שֶׁהֵם בְּגַדֵי חוֹל, נִמִּי מוּבֵן, שְׁכִיּוֹן דְּבָלִים דְּשַׁבַּת עֲבִיד
106 לְהוֹ שְׁיִמּוֹר מְפִי – שאדם שומר על בגדי השבת שלו יותר מבגדי
107 החול, לִכֵּן כְּשֶׁלְבָשָׁם כְּבַגְדֵי חוֹל מְסַפְּחָה מִיָּנִיָּהוּ – מְשַׁמִּירַתָם
108 הַמְעוֹלָה שְׁהוּא רִגִּיל לְשׁוֹמְרָם. אֵלָּא לְרַבִּי יוֹנָתָן בֶּן אֱלֵעָזָר שְׁטִימָא
109 כְּשֶׁנִּפְל בְּגָדוֹ וְאִמְרָ לְחִבִּירוֹ לְהִרְיָמוֹ, קִשָּׁה, נְעִבִיד לְהוֹ שְׁיִמּוֹר בְּיָדֵיהָ
110 דְּחֲבֵרָתָהּ – נִאֵמַר שְׁשׁוֹמֵר בְּגָדוֹ מְטוּמָאָה בְּעוֹדוֹ בִּידֵי חֲבִירוֹ.

111 מתרצת הגמרא: אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן, חֻזְקָה הִיא שְׁאִין אָדָם מְשַׁמֵּר – אין
112 אדם מתכוין לשמור מה שְׁפִסַּד חֲבִירוֹ, וכיון שחבירו אף הוא לא
113 שמר את בגדו, כיון שסבר שאינו מקפיד על טהרה שהרי לא
114 שאלו אם טהור הוא כשאמר לו להרים בגדו, נִמְצָא שֶׁלֹּא הִיתָה
115 בהם שמירה והיא טומאה למקפידים על טהרות.

116 מקשה הגמרא: וְלֹא – וכי אין אדם משמר מה שביד חבירו,

42 **משנה**
 43 משנה זו מפרטת את המעלות בדיני טומאה וטהרה שהחמירו
 44 חכמים בקודש יותר מבתרומה:
 45 יש הזמר פקדוש יותר מבתרומה. א. שפתיחין פלים פתוך פלים
 46 כששניהם טמאים ורוצה לטהרם, על מנת להשתמש בהם
 47 לתרומה, אבל לא מטבילים באופן זה על מנת להשתמש בהם
 48 לפקדוש, ואם הטביל לא עלתה לו טבילה.
 49 ב. אחרונים של הכלי ותוך הכלי ובית הצביטה – בית אחיות הכלי,
 50 אם ניתן להשתמש בכל אחד מהם בפני עצמו, נחשב ככלי בפני
 51 עצמו, ואם נגע בו דבר המטמא מדרבנן רק הוא טמא, והאחרים
 52 טהורים, וניתן להשתמש בהם בתרומה, אבל לא לפקדוש, שלענן
 53 קודש אף אם נגעה הטומאה באחד מאלו נטמא כל הכלי.
 54 ג. הנושא את המדרס – בגד שחזב נשען עליו, כגון מנעל של זב,
 55 נושא את התרומה כשהיא בתוך חבית, כשאינו נוגע באויר החבית,
 56 שאינו מטמא את התרומה בכך, אבל לא ישא את הכלי שיש
 57 בתוכו קדוש בעודו נושא את המדרס.
 58 ד. בגדי אוכלי תרומה, אף שהם שומרים על בגדיהם מטומאה,
 59 מכל מקום נחשבים כטמאים בטומאת המדרס הנדה לאוכלי קדוש,
 60 ששמירה לתרומה הקלה אינה נחשבת שמירה לקדוש החמור
 61 ממנה.
 62 ה. לא פקדת הפקדוש מדת התרומה לענין חציצה בטבילה, שפקדוש
 63 אם רוצה להטביל בגד טמא והוא קשור, מתיר קשריו קודם
 64 שיטבילו, שהקשר דומה לחציצה, ומניב את הבגד אם הוא לח,
 65 שגם זה דומה לחציצה, ורק לאחר מכן מטביל אותו, ואחר כך
 66 קושר שוב את קשרי הבגד. ובתרומה אם רוצה קושר את הבגד
 67 ואחר כך מטביל, ואין בכך משום חציצה.
 68 ו. פלים הנמקרים במהרה, שסמוך לגמר עשייתם נשמרו מטומאה,
 69 צריבין מטבילה להשתמשות קדוש, אבל לא להשתמשות תרומה.
 70 ז. הכלי מצדד מה שפתוחו לעשותו כדבר אחד, כגון שאם יש בכלי
 71 אחד כמה פירות, ונגע טמא באחד מהם כולם טמאים שהכלי
 72 מחברם, לענין אוכל שהוא קדוש, אבל לא מצרפם לאוכל שהוא
 73 תרומה, שאם נגע טמא באחד מהם טמא רק אותו.
 74 ח. הרביעי לטומאה כשהוא פקדוש, פסול, שהוא נטמא, ואינו
 75 מטמא קודש אחר, והשלישי לטומאה פסול בתרומה, ואינו מטמא
 76 תרומה אחרת לעשותה רביעי.
 77 ט. ובתרומה – הבא לאכול או ליגע בתרומה, אם נטמאת אחת
 78 מידינו בטומאה דרבנן שמתמאת רק את ידיו, תכירתה – היד השניה
 79 שנגעה בה מהורה ויכול להתעסק בה בתרומה, ובקדוש מטביל
 80 שתיקה, וקודם הטבילה לא יתעסק אף ביד שלא נטמאה, שהיד
 81 מטמאת את תכירתה פקדוש, אבל לא בתרומה.
 82 י. אוכלין אוכלים נגובין – יבשים מתחילה, וכגון פירות שלא נרטבו
 83 משעת תלישתם, ועל כן לא הוכשרו לקבל טומאה, פנינים
 84 מסואבות שנטמאו מראשון לטומאה ונחיו שניות, ועושים כן
 85 בתרומה, שהרי הפירות אינם מקבלים טומאה משום שלא הוכשרו
 86 לכך, אבל לא יעשה כן פקדוש.

1 והתניא בברייתא, הרי שהיו חמורין] – מנהיגי חמורין] ופועליו עמי
 2 הארץ מעניין – נושאים על עצמם יין מהרות בחביות חרס פתוחות,
 3 אף על פי שהפליג] – הרחיקו מהן יותר ממיל, מהרותו מהורות. ואין
 4 חוששים שנגעו בהם ונטמאו, כיון שלא הודיעם שמתרחק,
 5 וסבורים שהוא קרוב אליהם ויראים ליגע בטהרות. ואם אמר להם,
 6 לכו ואני אבוא אחריכם, כיון שנתעלמו עיניו מהן – שאינו רואה
 7 אותם, מהרותו טמאות, שכיון שאמר להם שיבוא רק אחריהם,
 8 חוששים שמא אינם יראים ממנו ונגעו בטהרות. ואם אדם אינו
 9 משמר מה שביד חברו, מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא – מדוע
 10 ברישא טהור ובסיפא טמא, הרי אף ברישא היה לנו לטמא, אלא
 11 ודאי אדם משמר מה שביד חברו, ולכן ברישא ששמר בעל הבית
 12 מה שביד פועליו, טהור.
 13 מתרצת הגמרא: אמר רבי יצחק נפחא, לעולם אין אדם משמר מה
 14 שביד חברו, והמבואר ברישא שטהרותיו טהורות, מדובר במטהר
 15 בטבילה את חמוריו ופועליו לקדש שישאו טהרותיו, וממילא אף אם
 16 נגעו בטהרותיו לא נטמאו.
 17 מקשה הגמרא: אי הכי שטיהר חמוריו ופועליו, בסיפא שנתרחק
 18 מהם נמי אין לחשוש לטומאה, שהרי אין מגעם מטמא, ומדוע
 19 טהרותיו טמאות. מיישבת הגמרא: אף שהוא עצמו טהור, אין עם
 20 הארץ מקפיד על מנע חברו, ויש לחשוש שמא נתן לחברו עם
 21 הארץ ליגע בטהרות. מקשה הגמרא: אי הכי שיש לחשוש לכך,
 22 ברישא נמי נחשוש שלא שמרם ממגע חברו, ומדוע טהרותיו
 23 טהורות. מתרצת הגמרא: מדובר בפא להם דרך עקלתון – כשיכול
 24 בעל הבית לבוא מדרך מפותלת שלא ירגישו בכך ולראותם, וכיון
 25 שטיהרם יודעים שמקפיד שלא יטמאו הטהרות, ויראים שיראה
 26 שנותנים לחבריהם ליגע בטהרות, ולכן אין לחוש לכך. שוב
 27 מקשה הגמרא: אי הכי, בסיפא נמי אף שמתרחק מהם אין לחשוש
 28 שנתנו לטמא ליגע בטהרות, כיון שחוששים שיראם בעל הבית.
 29 מתרצת הגמרא: כיון דאמר להו, לכו ואני אבוא אחריכם, יודעים
 30 שמתרחק מהם ומיסמך סמכא דעתיהו – סומכים דעתם על כך
 31 ואינם חוששים שיבוא ויראם, ולכן חוששים שמא נתנו לחבריהם
 32 הטמאים ליגע בטהרות.

הדרן עלך אין דורשין

פרק שלישי – חומר בקודש

35 פרק זה עוסק בדיני טומאה וטהרה, שהתחילה לעסוק בהם
 36 המשנה בפרק הקודם (לעיל יח), משום שבסופם (לקמן כו.) תבאר דין
 37 מהלכות הרגל, שעמי הארץ נחשבים טהורים ברגל בשונה משאר
 38 ימות השנה. ומתוך שביארה המשנה בפרק הקודם את המעלות
 39 שבמעשר ותרומה וקודש וקדשים כגון קרבנות] ומי חטאת יותר
 40 מחולין, מבארת בפרק זה את המעלות שבין קודש לתרומה, מהן
 41 מעלות של קודש יותר מתרומה, ומהן של תרומה יותר מקודש.

אגרות קודש

[ט' אדר תשי"ג]

...כך אתענין לדעת מהנעשה ע"ד שידוך המתאים בשביל בנו ש"י. ועתה אשר ראה כבודו בעיני
 בשר, יכולת השי"ת בענין זיווגים, אף שנראה לו שזהו דבר קשה, וגם רז"ל אמרו שקשה כקריעת ים
 סוף, בטח הרי יוקל הענין גם אצל בנו ש"י. ובלבד שישתדל כדרשת חז"ל, דרכו של איש וכו'. וידוע ג"כ
 העצה הוגנת של חז"ל שאין צריך להיות - בגיל - חילוק גדול ביניהם.